

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/785/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113204432
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113204432.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa: S. S. N., X W. T. L-XXXX, P., reg.č.: I zastúpený Advokátskou kanceláriou M. s.r.o., so sídlom v A., ul. O. X proti odporkyňi W. X., bytom K. Z. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Občianskeho združenia slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom v Skalici, ul. Petrovská 10, IČO: 42264154, zastúpeného JUDr. Jozefom Kempom, advokátom so sídlom v Chorvátskom Grobe, Nám. Josipa Andriča 1, o zaplatenie 2.880,21 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.mája 2014, č. k. 17C/357/2013-51 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyňi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vo výroku I. zamietol návrh navrhovateľa. Vo výroku II. odporkyňi náhradu trov konania nepriznal. Vo výroku III. uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 238,09 eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca navrhovateľa (pôvodný navrhovateľ), teda obchodná spoločnosť T. L. G. a.s. dňa 04.01.2010 uzatvorila s odporkyňou zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky č. XXXXXXX na základe ktorej poskytla odporkyňi pôžičku v celkovej sume 2.374,50 eur. Odporkyňa nevrátila navrhovateľovi žiadnu časť pôžičky. Účelom tejto pôžičky bolo splatenie záväzkov odporkyne voči tejto obchodnej spoločnosti a voči VÚB, a.s., kde táto obchodná spoločnosť vystupuje ako správca. Medzi účastníkmi tejto zmluvy bolo dohodnuté, že odporkyňa pôžičku splatí v 46 mesačných splátkach vo výške 76,45 eur. RPMN bola uvedená vo výške 23,97 % a priemerná RPMN bola uvedená vo výške 20,89 %. Celkové náklady odporkyne - spotrebiteľa boli uvedené vo výške 1.142,20 eur. Súčasťou tejto zmluvy sú aj Všeobecné obchodné podmienky, uvedené na rubovej strane tejto zmluvy. Súd rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania, ktorá je jednou z hlavných zásad občianskeho súdneho konania, sa prioritne zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany vedľajšieho účastníka. Úspešné vznesenie námietky premlčania má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému priznať v súdnom konaní, hoci právo existuje v naturálnej forme a možno ho dobrovoľne splniť. Skúmanie ďalších skutočností, od ktorých navrhovateľ odvodzuje svoje právo na žalovanú sumu, by v prípade premlčania tohto práva bolo bez právneho významu pre výsledok konania, teda rozhodnutie súdu. Navrhovateľ svoje právo na žalovanú sumu, teda svoju pohľadávku voči odporkyňi odôvodňuje tým, že s odporkyňou jeho právny predchodca uzatvoril zmluvu o pôžičke, ktorú tento právny predchodca zrušil jednostranným právnym úkonom, a to výpoveďou zo dňa 22.05.2010 podľa bodu 13.2. Všeobecných obchodných podmienok. Zmluva o pôžičke, ktoré uzavrel právny predchodca navrhovateľa ako

dodávateľ s odporkyňou ako spotrebiteľom, je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri ich uzatváraní právny predchodca navrhovateľa konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporkyňa je fyzickou osobou a nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných právnych predpisoch. Napríklad podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pre posúdenie dôvodnosti námietky premlčania, ktorú vzniesol vedľajší účastník na strane odporkyne je potrebné ustáliť, či výpoveďou zo dňa 22.05.2010 došlo k zrušeniu zmluvy o pôžičke s účinkami od počiatku, ex tunc, alebo s účinkami do budúcnosti, ex nunc. Táto skutočnosť má rozhodujúci vplyv na ustálenie toho, či dĺžka premlčacej doby je určená podľa § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka alebo všeobecná podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Právny predchodca navrhovateľa dal výpoveď zo zmluvy podľa bodu 13.2. Všeobecných obchodných podmienok. Z tohto ustanovenia, ktoré upravuje spôsob skončenia zmluvy je zrejmé, že klient, teda odporkyňa, ako aj spoločnosť, teda navrhovateľ, sú oprávnení zmluvu kedykoľvek vypovedať bez uvedenia dôvodu. Účinky výpovede nastávajú až okamihom vzniku skutočnosti podľa bodu 13.1 vyššie. V bode 13.1 Všeobecných obchodných podmienok je pritom uvedené, že zmluva sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok klienta voči spoločnosti podľa zmluvy. Teda vo vzťahu k bodu 13.2 nie je celkom zrejmé, aj s prihliadnutím na účel výpovede, kedy účinok výpovede mal nastať. Právne následky tejto výpovede preto súd posudzoval s prihliadnutím na iné skutočnosti. Podľa ustanovenia citovaného § 582 ods.1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že vypovedať možno zmluvu dojednanú na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť. Táto skutočnosť takisto vyplýva aj z citovaného ustanovenia § 53 ods.11 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje práve dodávanie finančných služieb na dobu neurčitú. V danom prípade však o zmluvu na dobu neurčitú nešlo. Vzhľadom k tomu, že právne úkony súd posudzuje podľa ich obsahu a nie podľa ich označenia súd konštatuje, že v bode 13.2. Všeobecných obchodných podmienok bola medzi účastníkmi zmluvy dojednaná možnosť odstúpenia od zmluvy, s ktorým je spojený následok zrušenia zmluvy od počiatku v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Záver o zrušení zmluvy, teda o odstúpení od nej, nakoniec vyplýva aj zo samotného znenia výpovede zmluvy. V uvedenej písomnej výpovedi právny predchodca navrhovateľa uviedol, že dlžná čiastka odporkyne ku dňu vypovedania zmluvy je v celkovej sume 2.566,63 eur. V lehote 5 dní od doručenia vypovedania zmluvy žiada o uhradenie celkového dlhu. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu zmluvy od počiatku začal navrhovateľ spochybňovať až po vznesení námietky premlčania. Toto tvrdenie preto súd hodnotí ako účelovú obranu navrhovateľa, ktorá navyše nemá zákonnú oporu a základ vo vykonanom dokazovaní. Súd považuje za potrebné uviesť aj to, že pri rozhodnutí sa riadil aj ustanovením § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, a takisto § 54 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Výklad predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý podal súd, preto rešpektuje uvedenú právnu úpravu. Jedným z právnych následkov zrušenia zmluvy o pôžičke je, že veriteľ na základe tejto zmluvy je oprávnený požadovať vrátenie toho, čo na jej základe odporkyňa ako dlžníkovi poskytol, teda pôžičku. Toto právo sa však premlčuje podľa § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka rovnako ako právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, napr. z plnenia na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, navrhovateľ mohol vykonať svoje právo na žalovanú sumu prvýkrát dňa 02.06.2010. Podľa bodu 14.2. Všeobecných obchodných podmienok sa písomnosti doručované poštou považujú za doručené klientovi piatym dňom po dni, kedy bola písomnosť podľa údajov Spoločnosti daná na poštovú prepravu. Podľa doručienky odporkyňa prevzala výpoveď dňa 27.05.2010, pričom deň odoslania zásielky právnym predchodcom preukázaný nebol. Nesporne však odporkyňa prevzala výpoveď dňa 27.05.2010, pričom je v nej uvedené, že celkový dlh vo výške 2.566,63 eur má splniť do 5 dní od doručenia výpovede, t.j. do 01.06.2010. Nasledujúcim dňom sa mala dostať do omeškania. Týmto dňom mohol navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca vykonať po prvý raz svoje právo na žalovanú sumu, teda uplatniť svoje právo na súde. Samotný navrhovateľ vo vyjadrení zo dňa 13.05.2014 v rozpore s uvedeným tvrdí, že svoje právo na žalovanú sumu mohol vykonať prvýkrát už dňa 23.05.2010. Zrejme nebral do úvahy skutočný deň doručenia výpovede odporkyne a 5 dňovú lehotu na splnenie dlhu, ktorú jej poskytol. Vzhľadom k tomu,

že návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 20.02.2013, k tomu, že vedľajší účastník na strane odporkyne vzniesol námietku premlčania práva navrhovateľa, s ktorou odporkyňa vyslovila súhlas a pripojila sa k nej a vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, súd konštatuje, že právo navrhovateľa na žalovanú sumu je premlčané. Premlčacia doba uplynula navrhovateľovi dňom 02.06.2012 podľa ustanovenia § 107 ods.1, ods.3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka. Vedomosť navrhovateľa, resp. právneho predchodcu navrhovateľa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, má súd za preukázanú zo samotného znenia výpovede. Preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pretože odporkyňa bola v konaní plne úspešná. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa si v konaní právo na náhradu trov konania neuplatnila a z obsahu spisu jej žiadne trovy konania ani nevyplývajú, súd odporkyňu náhradu trov konania nepriznal. Vzhľadom k tomu, že v konaní vystupoval aj vedľajší účastník na strane odporkyne a vzhľadom na úspešnosť odporkyne v konaní, bolo potrebné rozhodnúť aj o práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, ktoré si uplatnil. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi sa súd riadil nasledujúcou právnou úvahou: Právne postavenie vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní, teda procesné práva a povinnosti vedľajšieho účastníka sú v Občianskom súdnom poriadku upravené v ustanoveniach § 93, § 153d, § 201. Z týchto ustanovení je zrejmé, že vedľajší účastník sa môže zúčastniť konania popri navrhovateľovi alebo odporcovi buď ak má právny záujem na výsledku konania (s výnimkou konania o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je), alebo ak ide o právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa antidiskriminačného zákona, zákona č. 305/2005 Z. z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele alebo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Pre jeho právne postavenie je však najpodstatnejšie, že ustanovenie § 93 ods.4 Občianskeho súdneho poriadku mu priznáva rovnaké práva a povinnosti aké má účastník. V konaní však koná iba sám za seba, pričom ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že vedľajší účastník má rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastník, pričom nie je zástupcom tohto účastníka, pretože koná iba za seba. Jeho procesné úkony sú tak iba jeho úkonmi, avšak tieto úkony majú v konaní rovnaké právne následky, ako keby ich uskutočnil účastník, na strane ktorého v konaní vystupuje. Občiansky súdny poriadok potom v ustanoveniach § 153d a § 201 špecifikuje procesné postavenie vedľajšieho účastníka, a to v prípadoch práva na podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. V týchto prípadoch právo vedľajšieho účastníka obmedzuje tak, že právo podať odvolanie má iba v prípade, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Logickým argumentom a contrario možno vyložiť, že pri ostatných, zákonom inak pre vedľajšieho účastníka neupravených procesných právach a povinnostiach, má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastníci konania. Žiadne iné ustanovenie v Občianskom súdnom poriadku, ktoré by upravovalo odlišné postavenie vedľajšieho účastníka neexistuje. Naopak, zákon celkom jasne ustanovuje, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Právny názor, ktorého dôsledkom je limitácia práv, ale i povinností vedľajšieho účastníka, nemá oporu v žiadnom z ustanovení zákona. Výklad noriem, ustanovení zákona súdom, nemôže byť v rozpore so samotným znením ustanovení zákona. V opačnom prípade by súd prebral na seba úlohu normotvorcu, ktorým nie je. Zhrnúc vyššie uvedené platí, že ak má účastník právo na náhradu trov konania, také isté práva má aj vedľajší účastník. V danej veci, ak má odporkyňa právo na náhradu trov konania, má toto právo aj vedľajší účastník na strane odporkyne. Ďalšou právnou otázkou, ktorou sa súd zaoberal v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka je otázka, či právne zastúpenie vedľajšieho účastníka, ktorý je združením na ochranu spotrebiteľa, je účelné. Podstatou existencie vedľajšieho účastníka na strane odporcu je ochrana práv spotrebiteľov. Vedľajší účastník bol založený za týmto účelom a za týmto účelom aj existuje. Vedľajší účastník je zo svojej podstaty odborníkom na podporu a ochranu záujmov práv spotrebiteľa, ktorého ďalšie odborné zastupovanie nie je možné chápať ako účelné. Je samozrejmé, že relevantnú, skutočnú ochranu práv spotrebiteľov môže poskytovať len odborne vzdelaný personál, znály všeobecne záväzných právnych predpisov a judikatúry súdov. V danom konkrétnom prípade vedľajší účastník splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta. Ten urobil v konaní, ohľadnúc od vlastného podnetu na vstup do konania, jediné podanie, a to vyjadrenie k návrhu zo dňa 16.04.2014, obsahom ktorého bola aj riadne odôvodnená námietka premlčania. Práve po posúdení právnej náročnosti prípadu a po uvážení skutkových okolností prípadu súd konštatuje, že zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom v konaní bolo účelné. Vedľajší účastník si uplatnil v rámci trov konania trovy právneho zastúpenia, a to v podaní zo dňa 16.04.2014. Tieto pozostávajú z odmeny za dva úkony právnej služby a to: príprava a prevzatie zastúpenia zo dňa 09.09.2012, písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - vyjadrenie zo dňa 16.04.2014. Za každý z vyššie uvedených

úkonov právnej služby patrí právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka podľa § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. a/, c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len "vyhláška", odmena vo výške 111,21 eur. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby súd určil podľa § 10 ods.1 vyhlášky vychádzajúc z tarifnej hodnoty vo výške 2.880,21 eur. Ku každému z týchto úkonov mu patrí podľa § 16 ods.3 vyhlášky aj režijný paušál - náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu pre príslušný rok, v ktorom bol úkon právnej služby poskytnutý. Výpočtový základ v roku 2012 vo výške 763 eur a v roku 2014 vo výške 804 eur. Celkovú výšku odmeny spolu s režijnými paušálmi súd určil v sume 238,09 eur. V zmysle § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je navrhovateľ povinný nahradiť trovy konania zo zákona na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a preto jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho názoru. Dôvodil, že súd prvého stupňa nemal prihliadnuť na námietku premlčania, nakoľko u odporkyne nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Odporkyňa právny predchodca navrhovateľa poskytol účelovú pôžičku, ktorú sa zviazala splácať v pravidelných 46 splátkach po 76,45 eur. Túto povinnosť odporkyňa porušila tým, že neuhradila žiadnu predpísanú splátku, teda ide o záväzkovo právny vzťah, založený zmluvou o pôžičke a v dôsledku porušenia zmluvných povinností odporkyňou právny predchodca navrhovateľa vypovedal túto zmluvu, t. j. k skončeniu záväzkového vzťahu došlo vypovedaním zmluvy listinou zo dňa 22.05.2010 v spojení s čl. 13 Všeobecných obchodných podmienok a nie odstúpením od zmluvy, teda nedošlo k zrušeniu zmluvy od začiatku. Poukázal na to, že výpoveď od zmluvy je jednostranný právny úkon smerujúci k zániku záväzku, na rozdiel od odstúpenia od zmluvy však výpoveď neruší právny vzťah s účinkami ex tunc, ale len do budúcnosti. Mal za to, že preto nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol, ale došlo k ukončeniu záväzkovo právneho vzťahu založeného zmluvou o pôžičke v dôsledku porušenia zmluvných povinností. Keďže nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, nemohlo dôjsť ani k premlčaniu bezdôvodného obohatenia v 2 ročnej premlčacej lehote. V zmysle uvedeného, prvý raz mohol navrhovateľ vykonať svoje právo a teda vymáhať žalovanú sumu dňa 23.05.2010, t. j. deň nasledujúci po vypovedaní zmluvy. Trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka by uplynula 23.05.2013 a žaloba bola podaná dňa 20.02.2013, teda ešte v rámci plynutia premlčacej doby. Nárok navrhovateľa nie je preto premlčaný. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si trovy odvolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci spolu vo výške 294,18 eur.

Odporkyňa a vedľajší účastník sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadрили.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa založil svoje zamietajúce rozhodnutie na tom právnom názore, že právne úkony súd posudzuje podľa ich obsahu a nie podľa ich označenia, keď v bode 13.2. Všeobecných obchodných podmienok bola medzi účastníkmi zmluvy dojednaná možnosť odstúpenia od zmluvy, s ktorým je spojený následok zrušenia zmluvy od počiatku v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Záver o zrušení zmluvy, teda o odstúpení od nej, nakoniec vyplýva aj zo samotného znenia výpovede zmluvy. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu zmluvy od počiatku začal navrhovateľ spochybňovať až po vznosení námietky premlčania. Odporkyňa prevzala výpoveď dňa 27.05.2010, pričom je v nej uvedené, že celkový dlh vo výške 2.566,63 eur má splniť do 5 dní od doručenia výpovede, t. j. do 01.06.2010. Nasledujúcim dňom sa mala dostať do omeškania. Týmto dňom mohol navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca vykonať po prvý raz svoje právo na žalovanú sumu, teda uplatniť svoje právo na súde. Vzhľadom k tomu, že návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 20.02.2013, k tomu, že vedľajší účastník na strane odporkyne vzniesol námietku premlčania práva navrhovateľa, s ktorou odporkyňa vyslovila súhlas a pripojila sa k nej a vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, súd konštatoval, že právo navrhovateľa na žalovanú sumu je premlčané. Premlčacia doba uplynula

navrhovateľovi dňom 02.06.2012 podľa ustanovenia § 107 ods.1, ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka. Vedomosť navrhovateľa, resp. právneho predchodcu navrhovateľa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, má súd za preukázanú zo samotného znenia výpovede.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa spoločnosť T. a.s. doručil dňa 27.05.2010 odporkyni list zo dňa 22.05.2010 označený ako „vypovedanie zmluvy“, v ktorom uviedol, že v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a dohodnutých všeobecných obchodných podmienkach zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5004576 túto zmluvu ku dňu 5/22/2010 vypovedá s tým, dlžná čiastka je v celkovej sume 2 566,63 eur, pričom istina sa ďalej úročí denným úrokom z omeškania vo výške 0,05% odo dňa vypovedania až do zaplatenia. Vyzval zároveň odporkyňu, aby v lehote 5 dní od doručenia tohto vypovedania uhradila celý dlh.

Odvolačný súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ týmto listom od zmluvy odstúpil aj napriek tomu, že na jeho označenie použil pojem „vypovedanie zmluvy“. V zmysle citovaného ust. § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vypovedať zmluvu je možné len v prípade zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú, čo nie je tento prípad. Navyše v zmysle § 53 ods. 4 písm. g) Občianskeho zákonníka v prípade, že by išlo o zmluvu na dobu neurčitú, tak zmluvné ustanovenie oprávňujúce dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty je potrebné považovať za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Je nepochybné, že právny predchodca navrhovateľa uvedeným listom sledoval zosplatenie celého úveru a uplatnil si úrok z omeškania z celej dlžnej sumy. Ide teda o využitie inštitútu „odstúpenia od zmluvy“ podľa § 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy zák. č. 258/2011 Z.z. aj napriek tomu, že v liste uviedol, že ide o „vypovedanie zmluvy“. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že dôvodom „vypovedania zmluvy“ je porušenie povinnosti zo strany žalovaného splácať poskytnutú pôžičku resp. jednotlivé splátky riadne a včas. Je nutné poznamenať, že uvedený zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase neupravoval inštitút vypovedania zmluvy, ale upravoval inštitút odstúpenia od zmluvy. V súčasnosti platný zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch síce inštitút vypovedania zmluvy už upravuje v § 14, týka sa však len spotrebiteľských zmlúv uzavretých na dobu neurčitú, čo však nie je daný prípad. Súd prvého stupňa potom správne konštatoval, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy sa zmluva zrušila (§ 48 Občianskeho zákonníka) a začala plynúť podľa § 107 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka 2-ročná premĺčacia doba na vrátenie peňažného plnenia ako bezdôvodného obohatenia. Premĺčacia doba uplynula dňa 02.06.2012 a vzhľadom na to, že navrhovateľ podal návrh na súde až 20.02.2013, t.j. po jej uplynutí v dôsledku uplatnenej námietky premĺčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol. Rovnako správne rozhodol aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Úspešnej odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., nakoľko si túto náhradu trov podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnili.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné